

Lokalkurser i Jylland

Hørings svar vedr. overførsel af krigsforbrydere til straffesøsoning

Konfliktråd - Indlæg fra Det Kriminalpræventive Råd

Navne og navneforbud i straffesager

35. Unge lovovertrædere i fængsel?
36. Varetægtsfængsling - Surrogat - Manglende pladser til unge
37. Menneskerettigheder - Tortur under fængsling i Tyrkiet - Erstatning
38. Beviser - Politirapporter - "Flydende rapporter"
39. Hjælp til undvegne - Forsæt
40. Samfundstjeneste - Skattesvig - Momsloven - Revisorer - Rettighedsfrakendelse
41. Indgreb i meddeleleshemmeligheden - Fredskrænkelser - Pejleudstyr
42. Skyldnersvig - Selskabstømning - Anklageskrifter - Sælgere - Frifindelse
43. Erstatning - Godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2 - Faredelikt - Behandlingsdom

Tekstbehandlingens velsignelser

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: 1080

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

Samfundstjeneste og spritsager

Ved lov nr. 230 af 4. april 2000 om ændring af straffeloven er der åbnet mulighed for at idømme betinget frihedsstraf med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling i spritsager. Loven træder i kraft den 1. juli 2000.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er anvendelse af betinget dom som udgangspunkt udelukket i tilfælde, hvor der i tilknytning til spiritus/promillekørslen er forvoldt alvorlig personskade. Det samme gælder, hvis spirituskørslen er sket i brugstjålet vogn eller i prøvetiden fra en tidligere betinget dom for lignende kriminalitet.

Det er glædeligt, at man i den øvrige opkriminalisering af forskellige delikter kan finde et område, hvor udviklingen nu klart går i den rigtige retning. (Men hvis man bare kørte deruda', ville man jo også på et tidspunkt være nødt til at bygge mange nye fængsler.)

Menneskerettigheder

Danmark har vundet over Tyrkiet, ikke i en landskamp, men i en sag om menneskerettigheder. Sagen bliver offentliggjort senere i andet regi, men her i hæftet er en let redigeret version af retsforliget med henvisning til Menneskerettighedsdomstolens hjemmeside.

Lokalkurser

Landsforeningen indbyder hermed til lokalkurser i Århus, Aalborg og Esbjerg. Kurserne har følgende indhold:

Søren Søtoft Madsen: *"Gennemgang af lov nr. 229 af 21. april 1999 vedrørende beslaglæggelse, edition, fotoforevisning, konfrontation, efterlysning og observation."*

Thomas Rørdam: *"Sager om seksuelle overgreb mod børn med særlig henblik på en belysning af anvendelsen af videooptagelser af børns forklaringer som bevis og en belysning af børns troværdighed."*

Kurserne afholdes:

Århus: **Tirsdag den 16. maj 2000 kl. 16.30**
Café Ritz, Banegårdspladsen 10, 8000 Århus C.
Kurset forventes afsluttet ca. kl. 18.30, hvorefter der er middag kl. 19.00.
Tilmelding og indbetaling af kursusgebyr kr. 100 + kuvertpris kr. 150, til advokat Hanne Gullitz, Store Torv 8, Box 451, 8100 Århus C, senest den 26. april 2000.

Aalborg: **Torsdag den 25. maj 2000 kl. 16.00**
Hotel Phønix, Vesterbro 77, 9000 Aalborg.
Tilmelding og indbetaling af kursusgebyr kr. 100 til advokat Bent Holmberg, Tiendeladen 7, Box 1363, 9100 Aalborg.

Esbjerg: **Tirsdag den 6. juni 2000 kl. 16.30**
Hotel Ansgar, Skolegade 36, 6700 Esbjerg.
Kurset forventes afsluttet ca. kl. 18.30, hvorefter der er middag kl. 19.00.
Tilmelding og indbetaling af kursusgebyr kr. 100 + kuvertpris kr. 150, til advokat Karen Marie Dyekjær, Kongensgade 58, 6700 Esbjerg.

Høringsvar vedr. overførsel af krigsforbrydere til strafafsoning

Foreningen har den 7/4 2000 skrevet til Justitsministeriet:

Vedrørende forslag til lov om ændring af lov om strafforfølgning ved det internationale tribunal til pådømmelse af krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien, sagsnr. 2000-730-0132.

Under henvisning til Justitsministeriets skrivelse af 29. marts 2000, skal Landsforeningen meddele, at foreningen kan tiltræde, at der gennemføres lovgivning med henblik på, at Danmark kan indgå en generel aftale med Jugoslavien-Tribunalet om overførsel af domfældte fra Tribunalet til afsoning her i landet, og at der tillige åbnes mulighed for at indgå en aftale med Rwanda-Tribunalet.

Landsforeningen finder det under henvisning til pkt. 3.2. i de almindelige bemærkninger betænkeligt, at der lægges op til en ordning, hvorefter Tribunalet som alternativ til en benådning her i landet skal kunne træffe bestemmelse om, at den dømte skal overføres til fortsat afsoning i et andet land. Det betyder, at den dømte kan blive stillet overfor et valg mellem at trække ansøgningen om benådning tilbage eller at acceptere overførsel til fortsat afsoning i et andet land. En sådan ordning forekommer ikke rimelig og vil muligt endvidere kunne angribes på baggrund af Den Europæiske Menneskeretskonvention og andre internationale standarder.

Dersom den dømte har afsonet i Danmark i en årrække, vil det givetvis kunne føles som et voldsomt indgreb at blive overført til fortsat afsoning i et andet land, og der vil efter Landsforeningens opfattelse tillige kunne opstå problemer i relation til udlændingelovens § 31, dersom det land, den pågældende skal overføres til, muligt vil tilbagesende den dømte til sit hjemland efter endt afsoning, og den pågældende risikerer forfølgelse i dette land, jf. pkt. 3.4. i de almindelige bemærkninger. Dersom den dømte som alternativ til en overførsel til fortsat afsoning i et andet land tvinges til at acceptere at give afkald på ansøgning om benådning, vil der kunne blive etableret en situation, som adskiller sig så markant fra dansk benådningspraksis, at ordre public synspunkter kan komme ind i billedet.

Det må derfor foretrækkes, at der etableres en ordning, som ikke giver Tribunalet ret til at beslutte at overføre den dømte til fortsat afsoning i et andet land, dersom benådning kommer på tale. Til gengæld går Landsforeningen ud fra, at Tribunalet høres, inden der i Danmark træffes bestemmelse om benådning, og Landsforeningen går endvidere ud fra, at Tribunalets svar vil veje tungt ved den afgørelse, der skal træffes.

Denne ordning vil ligge på linie med ordningen vedrørende rettens prøvelse af Justitsministeriets afgørelse om fuldbyrdelse, hvor der er mulighed for, at retten kan nægte at godkende vilkårene for Justitsministeriets afgørelse, hvis disse findes at være åbenbart uforenelige med landets retsorden eller grundlæggende danske retsprincipper, jf. pkt. 3.1. i de almindelige bemærkninger.

Landsforeningen har ikke i øvrigt bemærkninger til lovforslaget.

Med venlig hilsen
Thomas Rørdam

Konfliktråd – Indlæg fra Det Kriminalpræventive Råd

v. projektleder Dagmar Rasmussen, Det Kriminalpræventive Råd

Som nævnt i "Meddelelser" fra 9. november 1999 er det danske forsøg med konfliktråd blevet forlænget med to år, så der kan behandles sager indtil juni 2002. Glostrup, Roskilde og Ringsted er fortsat de politikredse, der kan tilbyde offer og gerningsmand i sager, hvor den sigtede erkender hændelsesforløbet, muligheden for at mødes og få talt ud om, hvordan parterne hver især oplevede kriminaliteten.

På www.crimprev.dk under aktuelt er der mere om forsøget. Interesserede kan blive skrevet på udsendelseslisten til nyhedsbrev om konfliktråd ved henvendelse til projektleder Dagmar Rasmussen, direkte tlf. nr. 35 43 01 03 + 20, eller e-mail dr@crimprev.dk.

– mulighed for konfliktråd i sager uden for forsøgsområdet

Styregruppen for forsøget har besluttet, at forsøgsordningen i særlige tilfælde også kan stilles til rådighed for henvendelser om sager, som ligger uden for forsøgsområdet, både geografisk og aldersmæssigt. Henvendelse om konkrete sager sker til projektlederen.

Kontaktpersonerne fra anklagemyndigheden i de tre politikredse er blevet bedt om at samle domsudskrifter fra domme, hvor parterne har mødtes i konfliktråd inden rets-

~~Domsudskrift om konfliktråd~~ har været drøftet under retssagen

mødet, og hvor konfliktråd har været drøftet under retsmødet. Det Kriminalpræventive Råd har i marts 2000 modtaget domsudskrifter fra følgende retssager:

I Roskilde Rets dom af 1. marts 2000 (20 dages hæfte betinget, straffelovens § 244) fremgår det af bemærkningerne, at "Retten har herved lagt vægt på det af tiltalte forklarede om optakten til volden, at forurettede alene pådrog sig overfladiske skrammer samt til tiltaltes gode personlige forhold og på tiltaltes succesfulde deltagelse i konfliktråd med forurettede."

I Roskilde Rets dom af 21. september 1999 (30 dages fængsel betinget, straffelovens § 244) fremgår det af bemærkningerne: "Da tiltalte har deltaget i mægling med den forurettede i et konfliktråd og i forbindelse med mæglingen givet den forurettede en undskyldning, skal straffen ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder den betingelse, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2."

I Ringsted Rets dom af 29.11.99 (straffelovens § 244) idømmes den ene tiltalte "fængsel i 40 dage, særligt henset til denne tiltaltes mindre betydende rolle i den udøvede vold og til tiltaltes deltagelse i konfliktråd." Den medtiltalte fik 60 dages fængsel (og havde ikke været i konfliktråd).

I Glostrup Rets dom af 25. marts 1999 (3 ud af 4 tiltalte idømt hhv. 60, 60 og 40 dages fængsel betinget af hhv. 80, 80 og 40 timers samfundstjeneste - straffelovens § 244) fremgår det bl.a. af bemærkningerne til straffastsættelsen, at "Endvidere har de deltaget i konfliktråd om forhold 1, hvilket ikke i sig selv er nok til at begrunde en betinget dom, men dog indgår som et moment, der sammen med det i øvrigt anførte har gjort, at retten har fundet det forsvarligt at gøre de idømte fængselsstraffe betinget på vilkår af samfundstjeneste."

I Glostrup Rets dom af 22. juni 1999 (30 dages fængsel betinget, straffelovens § 244) idømmes tiltalte en ubetinget fællesstraf på 7 måneders fængsel. Af rettens bemærkninger fremgår bl.a. "Parternes første møde i konfliktråd har tilsyneladende heller ikke påvirket tiltaltes opfattelse af situationen."

I Tåstrup Rets dom af 13. december 1999 (straffelovens § 244) idømmes tiltalte 30 dages fængsel betinget. Af domsudskriften fremgår, at "Anklageren har endvidere oplyst, at der den 21. november 1999 blev afholdt konfliktrådsmøde mellem tiltalte og forurettede, hvorunder tiltalte har givet forurettede en uforbeholden undskyldning og erkendt sin erstatningspligt." Af retsbogsudskriften fremgår det, "Anklageren oplyste, at aftalen ikke opfylder betingelserne til forsøgsordningen om konfliktråd. Der er ikke aflagt fuldstændig tilståelse i forbindelse med denne sag."

Navne og navneforbud i straffesager

Reglerne om navneforbud er som bekendt blevet ændret 01.10.1999. Det lovforberedende arbejde er ikke noget at råbe hurra for, hvorfor der også verserer sager for Højesteret som følge af landsretternes vekslende fortolkning af overgangsbestemmelsen.

Udviklingen inden for strafferet og -retspleje har det med ikke at gå frem, men snarere op og ned.

I perioder kan man se det fornuftige i at beskytte folk mod offentlig deformering, i andre perioder skal pressen så sandelig have deres skålpund kød - og gerne lidt mere.

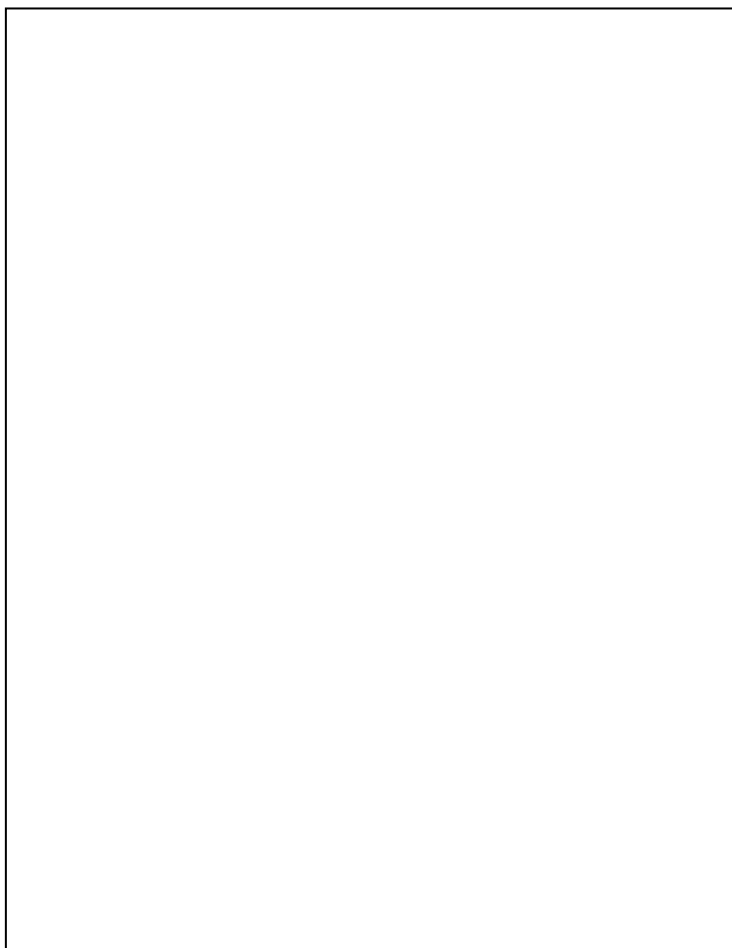
Ved en arkitektonisk omlægning af torvet foran Københavns Byrets

Domhus fik man på pladsen med en ottekantet forhøjning markeret, hvor byens kag tidligere havde stået. Det var her, man fremstillede lovovertrædere til offentlig bespottelse.

Måske skulle man få anskaffet nogle fikse arkitektoniske udendørs opslagstavler, hvor den nyfigne presse og undrende befolkning kan se, hvem der skal gennem vridemaskinen den pågældende dag.

En kollega fra Nyborg har fremsendt en cirkulæreskrivelse fra Fyns Amts Avis "Til dommere, advokater og anklagemyndigheden på Sydfyn."

Man har "efter en grundig research" besluttet at ændre praksis for navns nævnelse i avisen.

"Praksis har hidtil været, at personer, der idømmes straffe på et år og derover bliver nævnt med navn i avisen. Fra og med den 20. marts 2000 indføres nye regler som medfører, at personer der idømmes mindst 90 dages fængsel bliver nævnt med navn."

Avisen forklarer, at man i højere grad ønsker at opfylde lovens bestemmelser om offentlighed i retsplejen.

- 00000 -

Redaktøren af nærværende tidsskrift fastholder til glæde for kolleger og andre den redaktionelle linie om ikke at bringe navne på tiltalte, med mindre de selv har ønsket at markere sig over for offentligheden.

Det er redaktørens opfattelse, at man kan skrive læseværdigt om straffesager og bidrage til offentligheden i strafferetsplejen uden at udhænge enkeltpersoner, for hvem offentlig omtale undertiden kan medføre uoprettelig skade.

Unge lovovertrædere i fængsel?

Straffelovens § 49, stk. 2

Kriminalforsorgen skifter jo fra tid til anden strategi. På et tidspunkt var modeordet **udtynding**, således at rigtig væmmelige og besværlige strafafsonere blev spredt så meget ud over Kriminalforsorgens anstalter, at de procentmæssigt udgjorde en mindre del af populationen. Siden synes modeordet at være blevet **koncentration**, således at man samler de besværlige i særlige afdelinger.

Tilsvarende har strategien omkring unge lovovertrædere svinget, fra ungdomsfængsler til udtynding, til specialafdelinger to steder i landet, og nu til det geografiske nærhedsprincip (altså også en slags udtynding).

Problemet er i denne forbindelse FN's børnekonvention, hvor man iflg. artikel 37 c, når frihedsberøvelse af 15-17 årige som sidste udvej anvendes, skal holde disse adskilte fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv.

Nu gælder at de sociale institutioner i videst muligt omfang skal benyttes som vare-tægtssurrogat, ligesom det er forudsat, at det i alle sager, hvor unge under 18 år er

Landsforeningens Meddelelse 35/2000

idømt ubetinget fængselsstraf, skal vurderes, om der er grundlag for at anbringe den pågældende på behandlingsinstitution eller lignende efter straffelovens § 49, stk. 2.

Ifølge et svar, som justitsministeren den 2/3 2000 har givet Inge Dahl-Sørensen (R af Dbg.) befinder der sig kun få indsatte under 18 år i Kriminalforsorgens institutioner. Pr. 22/2 2000 hensad i alt 6 afsonere og 11 varetægtsarrestanter som følger:

Statsfængslet i Ringe	2 fængselsdømte
Statsfængslet Kærshovedgård	2 hæftedømte
Statsfængslet i Jyderup	1 fængselsdømt
Københavns Fængsler	6 varetægtsarrestanter
Arresthusene i provinsen	1 fængselsdømt og 5 varetægtsarrestanter

15-17 årige, der skal afsonere i **åbent fængsel**, vil som udgangspunkt blive placeret efter et geografisk nærhedsprincip, således at de kan bevare kontakten med familien og udluses via uddannelses- og socialinstitutionen m.v. i nærheden af bopælen.

Skal de unge i **lukket fængsel**, vil de blive placeret i Statsfængslet i Ringe eller arresthus (Københavns Fængsler).

Varetægtsfængsling - Surrogat - Manglende pladser til unge

Retsplejelovens § 765

Trods kønne proklamationer fra myndighederne er der fortsat ventetid på at få overført unge, der skal varetægtsfængsles, fra arresthuse til egnede institutioner. Der følger en Årshushistorie, der endte med løsladelse og fængsling på ny.

V.L. 9. afd. S-0553-00, 8/3 2000

Den 25/2 2000 blev syv unge mennesker fremstillet i grundlovsforhør sigtet for en sædelighedsforbrydelse. To var 18 år, resten under. Af de mindreårige blev tre straks anbragt i surrogatfængsel på diverse institutioner. Én, T, blev midlertidigt overført til arresthus. Den sidste, S, blev løsladt, men ved en kendelse fra landsretten den følgende dag fængslet og herefter anbragt i arresten.

Landsforeningens Meddelelse 36/2000

Forsvareren for S protesterede straks mod anbringelse i arrest. Byretten bemærkede telefonisk, at man var opmærksom på problemet, og da der fortsat ikke var institutionsplads til T og S på henholdsvis 16 og 15 år, blev der afholdt retsmøde den 1/3.

Socialcentret oplyste, at der var truffet aftale med alle relevante sikrede institutioner om, at man straks skulle give besked om ledige pladser. Muligt ville der være en plads 3/3 i Ringkøbing og den 7/3 på Fyn. Kriminalforsorgen var også kontaktet angående muligheden af at skaffe pladser i den nyoprettede ungdomsafdeling på Ringe Statsfængsel. Spørgsmålet var uafklaret.

Forsvareren for T og S påstod sine klienter løsladt og henviste bl.a. til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, art. 5, stk. 1, litra d.

Anklageren var enig i, at det ikke var en tilfredsstillende situation, men hensynet til sagens efterforskning vejede tungt, og landsrettens kendelse vedr. S var "klokkeklar".

Byretten fandt under hensynet til formålet med varetægtsfængslingen, at de sigtede fortsat burde være frihedsberøvede, foreløbigt med anbringelse i arresten, men således at de hurtigst muligt skulle overføres til lukket institution. Fristen blev sat til den 10/3.

Landsretten stadfæstede kendelsen den følgende dag, dog at fristen blev sat til den 7/3.

Ved fristforlængelsen i byretten var den 16-årige T blevet overført til Ringkøbing den 3/3, hvorimod der ikke, som ventet, var blevet en plads ledig til S.

Socialcentret oplyste, at der muligvis ville blive en plads ledig på Sjælland den 8. eller 9. marts. Man havde kontakt dagligt med den 15-årige, og denne havde haft besøg af familien på politistationen.

Forsvareren henviste til de ovenfor gengivne kendelser, menneskerettigheder og at der under en varetægtsfængsling skulle være mulighed for opdragelse og tilsyn. Det var ikke tilstrækkeligt med et dagligt besøg af socialforvaltningen.

Sagens efterforskning kunne ikke længere bære en varetægtsfængsling. De sigtede havde været på fri fod en uge efter den påsigtede gerning.

Byretten forlængede fængslingen til den 10/3, stadig med klausul om hurtigst mulig overflytning til institution.

Landsretten fik forelagt afgørelsen og traf allerede den følgende dag bestemmelse om løsladelse af S:

"Da det efter det oplyste fortsat er uafklaret, hvornår der kan findes institutionsplads til sigtede, findes sigtede under hensyn til dennes unge alder at burde løslades, jf. herved landsrettens kendelse af 2. marts 2000."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer:

"Enden på historien er, at min klient samtidig med, at fristen for de øvrige fængslede udløb, blev fremstillet i grundlovsforhør den 10. marts 2000, da der nu var skaffet plads til ham. Han blev fængslet og anbragt på en institution, og denne afgørelse er stadfæstet af Vestre Landsret.

Han var temmelig forvirret, hvad jeg ikke kan fortænke ham i. Hvad er værst, at være varetægtsfængslet "midlertidigt" i Arresten eller at blive anholdt og løsladt, anholdt og løsladt og til sidst anholdt igen. Fristen udløber denne gang den 30. marts 2000, og nu er der da ro indtil da. Resultatet kunne ikke være anderledes, men jeg mener, at historien i sin enkelthed er temmelig tragisk, og viser, hvorledes vi behandler de unge."

- oo0oo -

Endnu en Årshushistorie fra en anden forsvarer. Denne gang drejede det sig om en ung mand på 19 år.

Retten i Århus, 2. afd., S-2.28246/99, 7/10 1999

T var fremstillet til fristforlængelse. Resten er citat fra retsbogen:

"Det oplystes, at Kriminalforsorgen har forsøgt 3 anbringelsessteder, men ingen af de pågældende institutioner har mulighed for at tage imod sigtede på nuværende tidspunkt. Desuden har kommunen oplyst, at man heller ikke har mulighed for at anvise noget sted. Ej heller TAMU, hvor sigtede tidligere har opholdt sig, har pt. mulighed for at have sigtede boende.

Sigtede forklarede, at han siden sidste retsmøde har været på antabus, og han er indstillet på at fortsætte hermed.

Anklageren oplyste, at der er 2 helt nye verserende sager for vold, som sigtede har nægtet, da han ingen erindring har herom på grund af fuldskab.

Dommeren fandt det yderst utilfredsstillende, at det offentlige ikke i situationer som denne har kunnet tilbyde et anbringelsessted som varetægtsurrogat, men tilkendegav samtidig, at betingelserne for varetægtsfængsling fortsat er opfyldt.

Sigtede og dennes forsvarer tog dette til efterretning.

Fristen for varetægtsfængsling er herefter fortsat den 27. oktober 1999."

Landsforeningens Meddelelse 37/2000

Menneskerettigheder - Tortur under fængsling i Tyrkiet - Erstatning

Menneskerettighedskonventionens art. 3

Tyrkiskfødt dansk statsborger udsat for tortur under besøg i Tyrkiet, sagen forligt på nærmere angivne vilkår, herunder en erstatning på 450.000 kr.

Den europæiske Menneskerettighedsdomstol, app. nr. 34382/97, forlig af 5/4 2000.

Kemal Koç-sagen: Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol godkender forlig i den danske statsklagesag mod Tyrkiet, ifg. pressemeddelelse fra Udenrigsministeriet den 5/4 2000.

Regeringen indbragte i januar 1997 en dansk statsklage mod Tyrkiet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i anledning af den behandling, som en dansk statsborger, Kemal Koç, var udsat for under sit fængselsophold i Tyrkiet i sommeren 1996. Klagen angik dels den konkrete behandling af Kemal Koç, dels det generelle spørgsmål om, hvorvidt den behandling, som Koç var udsat for, havde karakter af en udbredt praksis i Tyrkiet.

Domstolen besluttede i juni 1999 at antage sagen til realitetsbehandling og stillede sig i den forbindelse til rådighed for parterne med henblik på at søge sagen afsluttet ved en forligsmæssig løsning. Den danske og den tyrkiske regering har herefter forhandlet sig frem til et forlig, som domstolen i dag har godkendt.

Med hensyn til den konkrete del af klagen indeholder forliget følgende elementer:

- Tyrkiet betaler en erstatning på 450.000 kr. (som inkluderer sagsomkostninger, ER), der vil blive stillet til rådighed for Kemal Koç. Beløbet er i overensstemmelse med Menneskerettighedsdomstolens praksis i sammenlignelige sager om tortur.
- Tyrkiet beklager, at der forekommer lejlighedsvis og individuelle sager om tortur og umenneskelig behandling i Tyrkiet, og man erkender, at uretmæssige politiafhøringsmetoder er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions torturbestemmelse.
- Der iværksættes en dansk-tyrkisk politisk dialog, hvorunder der vil kunne rejses både individuelle og generelle menneskerettighedsspørgsmål.

Med hensyn til den generelle del af klagen indeholder forliget følgende elementer:

- En opregning af de fremskridt, der fra tyrkisk side er gjort med henblik på bekæmpelse af tortur siden statsklagens indgivelse i januar 1997. Der er tale om en række forbedringer bl.a. i den tyrkiske lovgivning, der er anerkendt bl.a. af Europarådets torturkomité.
- Tyrkiet forpligter sig til at gennemføre yderligere fremskridt på menneskerettighedsområdet - særligt vedrørende bekæmpelse af tortur.
- En international rapporteringsmekanisme skal sikre det internationale samfunds mulighed for at følge udviklingen i menneskerettighedssituationen i Tyrkiet.
- Tyrkiet anerkender, at den bedste måde til at forhindre anvendelsen af uretmæssige politiafhøringsmetoder i Tyrkiet er uddannelse af politifolk. I forliget indgår dels et Europarådsprojekt om uddannelse af politifolk med henblik på overholdelse af menneskerettighederne, dels et dansk-tyrkisk projekt, der har til formål at uddanne tyrkiske politifolk i menneskerettigheder.

Ved sin afgørelse i dag har domstolen vurderet, at forliget er indgået på grundlag af respekt for menneskerettighederne, som de er beskrevet i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og dens protokoller.

Teksten til domstolens afgørelse er tilgængelig på engelsk og fransk på domstolens hjemmeside på adressen <http://www.echr.coe.int/hudoc>.

Beviser - Politirapporter - "Flydende rapporter"

Retsplejelovens § 745 og § 751

"Flydende rapporter" er tilsyneladende et nyt begreb affødt af tekstbehandlingens velsignelser. Det betyder, at man ikke markerer, at af-
Landsforeningens Meddelelse 38/2000

høringen er genoptaget på senere dage, hvor vidnet kommer med rettelser til den første forklaring, men politimanden holder det hele "flydende" for at få et faktum (?) fastlagt så præcist som muligt.

Advokatur B 308/97, 3/4 2000

Forsvarer F henvendte sig til politiet i København vedr. en større sag om økonomisk kriminalitet, hvor der stadig et år ind i domsforhandlingen pågik efterforskning fra politiets side.

Han besluttede at aflægge politiet et besøg den 18. januar 2000 sammen med sin klient med henblik på at finde ud af, i hvilket omfang der var foretaget bogføring i klientens selskaber efter 1/10 1993. Kriminalassistent K oplyste, at klientens bogholder B nu var blevet afhørt af politiet.

F havde ikke modtaget en rapport herom, men fik at vide, at den ville tilgå hans kontor senere. F bad om ved mødet at få en kopi, men det var ikke muligt, men han fik på stedet lejlighed til at læse rapporten. Det fremgik heraf, at B oplyste, at hun kun havde arbejdet for klienten indtil marts måned 1994, hvor hun blev indlagt på hospital. Rapporten var efter F's erindring dateret i begyndelsen af januar - meget vel den 7/1 2000, jfr. nedenfor.

Herefter gik F sammen med klienten i gang med at gennemse kosterne. Heraf fremgik, at den forklaring, B havde afgivet, måtte være ukorrekt. Dette blev påpeget over for kriminalassistent K, der så materialet igennem og udtalte, at det så ud til, at B havde husket forkert omkring udstrækningen af hendes ansættelsesforhold.

I slutningen af februar modtog F bl.a. en politirapport vedr. afhøring af B. Han konstaterede, at der kun forelå én politirapport, således at B tilsyneladende ikke var blevet genafhørt. Efter F's erindring havde rapporten på visse punkter et andet indhold end det, han gennemlæste den 18/1. Nu hed det:

"Adspurgt var hun meget usikker på sit ansættelsestidsrum.

Hun mener efter nærmere undersøgelser, at hun har været ansat hos (...tiltalte..) i det første halvår af 1994, afbrudt af ca. 2 måneders rekonvalescens fra den 4. marts 1994, hvor hun blev indlagt på hospital. Hun mener at have arbejdet indtil ultimo juni 1994."

F spurgte:

1. Om rapporten var blevet rettet efter hans gennemlæsning.
2. I bekræftende fald om tilretningen var lavet, efter at kriminalassistent K eller andre personer havde kontaktet B på ny om sagen - herunder eventuelt supplerende telefonisk havde fået korrigerende oplysninger, jfr. formuleringen i rapporten "efter nærmere undersøgelser".

Kriminalassistenten svarede bl.a., at B havde været meget usikker under afhøringen. Det blev aftalt, at hun skulle undersøge nærmere om udstrækningen af ansættelsesforholdet. Ca. 5 dage senere ringede B, at hun var sikker på, at hun sidste gang arbejdede for tiltalte i marts 1994. K fortsatte:

"Hun blev igen nu anmodet om at finde eventuelt yderligere, der kunne fastlægge tidsrummet for hendes ansættelsesforhold, så vi kunne fremkomme med et "så sikkert tidsrum som muligt".

Det var så her, at jeg indføjede udtrykket, at hun var sikker på, at det var omkring marts måned, at hun afsluttede sit samarbejde med (...tiltalte...).

Det skal bemærkes, at min rapport fortsat måtte betragtes som en kladde og ikke en færdig politirapport."

Kriminalassistenten bekræftede, at F fik adgang til at læse rapporten. Han havde mundtligt "pointeret flere gange", at B var meget usikker på sin ansættelsesperiode.

F kunne ikke få rapporten udleveret, da det kun var en kladde, da man afventede B's undersøgelser.

Kriminalassistenten anførte i det følgende bl.a.:

"Det skal bemærkes, at jeg valgte at skrive rapporten som en "flydende rapport", d.v.s. undlade "fortsættelsespåtegninger" efter hver telefonisk henvendelse. Grunden hertil er, at rapporten herved bliver "flydende" og "let læselig" uden uvæsentlige afbrydelser.

Dette må man kun gøre, når det er uden betydning for indholdet af rapporten, og når der skal beskrives en afsluttet hændelse.

I omhandlede rapport var det væsentligt, at få fastlagt så præcist som muligt hvornår afhørte var ansat hos (...tiltalte...).

Vigtigt var det, at få præciseret, at afhørte var usikker på sin ansættelsesperiode, og det fremhævede jeg med sætningen: *"Adspurgt var hun meget usikker på sit ansættelsestidsrum"*.

Det fremgår ligeledes af rapporten, at den ikke blev endeligt skrevet på selve afhøringsdagen (7. Januar 2000). Dette fremgår af sætningen: *"Hun mener, efter nærmere undersøgelser..."*

Nogle af de dokumenter, som blev fundet frem ved (...tiltalte...) og dennes forsvarer, advokat F, mere end antydede, at B havde arbejdet for (...tiltalte...) helt frem til omkring ultimo juni 1994.

Dette fik hun forelagt telefonisk, og hun kunne ikke udelukke dette - men stadigvæk med usikkerhed - som anført i rapporten."

Mod slutningen af sin redegørelse skrev K:

"Det skal præciseres, at der kun findes denne ene rapport, der er blevet rettet til, efterhånden som nye oplysninger tilgik. Hvordan rapporten præcis så ud på det tidspunkt, hvor jeg som en gestus lod advokat F se den, kan jeg ikke genskabe, men var på daværende tidspunkt nok på omkring 3 sider mod 5 sider i sin endelige udformning."

- oo0oo -

Det hører med til historien, at da B mødte i retten som vidne i april d.å., mente hun, at hun havde udført arbejdet for tiltalte i 1996.

Redaktøren henviser til Juristen 1983.45ff (Hans Gammeltoft-Hansen) og Lf.Medd. 1985.47 ØL-kendelse om tidspunktet for udlevering af forsvarergenparter.

Hjælp til undvegne - Forsæt

Straffelovens § 124

K havde haft A boende 3 dage. Det fandtes ikke at være godtgjort med den for domfældelse fornødne sikkerhed, at hun vidste eller bestemt formodede, at A var undvejet fra varetægtsfængsling.

Retten i Ballerup, S 1-4/00, 8/2 2000

K på 24 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 1, ved 3 dage i juli 1999 at have holdt en undvejen person skjult, idet hun skjulte A, der i juli 1999 undveg fra varetægt ved en fristforlængelse i forbindelse med en sigtelse for forsøg på manddrab.

K nægtede sig skyldig.

Hun var i januar 1999 idømt 3 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191.

Byretten bemærkede:

"Det findes ikke at være godtgjort med den for domfældelse i en straffesag fornødne sikkerhed at tiltalte vidste eller havde bestemt formodning om, at A var undvejet.

Frifindelse påstanden tages derfor til følge."

- 00000 -

Det fremgik bl.a. af den medsendte retsbog, at en af K's venner havde ringet og spurgt, om hun kunne have en af hans venner boende et par dage. Hun boede alene med to børn på 3 og 5 år og så ikke meget til A de følgende dage. Hun havde ikke bemærket, at A skulle have skiftet hårfarve, mens han boede hos hende.

A's hustru og en politimand, der havde overværet en kontrolleret telefonsamtale mellem A og hustruen, efter at A var blevet anholdt på ny, afgav vidneforklaring, men kunne ikke sige noget definitivt om K's eventuelle forsæt.

Samfundstjeneste - Skattesvig - Momsloven - Revisorer - Rettighedsfrakendelse

Straffelovens § 62, 79 og § 289

Landsforeningens Meddelelse 40/2000

55-årig revisor R dømt for grov skattesvig i forbindelse med sine klienters regnskaber samt moms- og skatteangivelser. Havde også foretaget momsunddragelse vedr. egne selskaber. Tidligere straffet. Fængsel i 2 år, heraf 3 måneder ubetinget. Resten betinget af samfundstjeneste i 240 timer. Tillægsbøde 4,3 mill. kr. samt rettighedsfortabelse, både som revisor og i selskabsforhold.

Retten i Holbæk, nr. 1.00257/99, 29/3 2000

R på 55 år var tiltalt i forhold 1 for overtrædelse af straffelovens § 289, jfr. skattekontrollovens § 13, stk. 1 - groft skattesvig - ved med forsæt for indkomstårene 1992 - 1996 at have afgivet urigtige skatteoplysninger for 23 klienter, som han udførte revisionsarbejde for, idet skatteregnskaberne indeholdt uberettigede fradrag af omkostninger på 7,9 millioner excl. moms, dokumenteret dels med fiktive fakturaer udstedt af R på vegne forskellige anpartsselskaber, dels ved indholdsløse bogholderiposteringer uden bilag, hvorved ansættelsen af klienternes indkomst - efter fradrag af bidrag til arbejdsmarkedsfonde for indkomstårene 1994 - 96, kr. 399.000, skete med for lave beløb, i alt kr. 6,9 millioner. Det offentlige blev herved unddraget 3,7 millioner i skat.

Forhold 2, overtrædelse af momslovens § 81, ved med forsæt at have afgivet urigtige oplysninger i 1996 - 97 vedr. to anpartsselskaber, i hvilke R var direktør og daglig leder, hvorved statskassen blev unddraget 369.000 i moms.

Forhold 3, et tilsvarende forhold som under 2. Perioden var 1997 og den unddragne moms 647.000 kr.

Forhold 4, overtrædelse af momslovens § 81, jfr. § 52, stk. 3, ved med forsæt at have unddraget statskassen afgift i samme periode som forhold 3, idet R udstedte 131 salgsfakturaer med moms vedr. arbejdsudleje, selv om virksomhederne ikke var registreret for moms hos Told&Skat.

Forhold 5, overtrædelse af momslovens § 81, jfr. straffelovens § 23, ved med forsæt til at unddrage statskassen afgift i perioden januar 1992 - september 1997 at have medvirket til, at 26 klienter, som han udførte revisionsarbejde for, afgav urigtige oplysninger om afgiftstilsvaret på de indsendte momsangivelser. Statskassen blev herved unddraget 2,7 millioner i moms.

Forhold 6, kildeskattelovens § 74, ved at have undladt at registrere to anpartsselskaber og undladt at angive og indbetale kildeskat for 13 ansatte i kalenderåret 1997 og 23 ansatte i maj - november 1997. Det offentlige blev unddraget 519.000 i A-skat.

Forhold 7, arbejdsmarkedsfondslovens § 18 m.v., ved i tilslutning til forhold 6 at have unddraget 141.303 kr., og i forhold 8 samme bestemmelse, jfr. straffelovens § 23, ved hos 18 klienter at have afgivet urigtige oplysninger for årene 1994 - 96, hvorved statskassen blev unddraget 399.000 i bidrag.

Der var påstand om fængselsstraf, en tillægsgbøde på ikke under 4.390.000 kr., jfr. straffelovens § 50, samt frakendelse af retten til at drive virksomhed som revisor eller til at være ansat i en sådan virksomhed, jfr. straffelovens § 79, stk. 2, 1. pkt. samt frakendelse af retten til at være stifter af eller direktør eller medlem af bestyrelsen i et selskab med begrænset ansvar, jfr. straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt.

R nægtede sig skyldig, jfr. dog nedenfor. Der blev afgivet forklaring af en række vidner. Sagen omfattede 9 ringbind med bilag.

Retten bemærkede bl.a. vedr. forhold 1, 5 og 8, at R havde erkendt at have bistået klienter med at unddrage sig betaling af i alt 6,8 millioner i moms, skat og bidrag til arbejdsmarkedsfonde.

R erkendte ligeledes, at han udstedte fiktive fakturaer, og at der blev indsendt selvangivelser med urigtige oplysninger, ligesom indberetninger om afgiftstilsvær var urigtige.

Retten måtte lægge til grund, at R som revisor forsætligt havde bistået de i forholdene 1, 5 og 8 omhandlede klienter med at unddrage sig betaling af moms, skatter og bidrag til arbejdsmarkedsfonde, og fandt R skyldig efter tiltalen.

I forholdene 2-4, 6 og 7 erkendte R at have undladt at afregne moms, indeholde A-skat og bidrag i selskaber, som han ejede og var direktør for. (Hans erkendelse er nærmere specificeret i dommen, ER).

Retten måtte lægge til grund, at R forsætligt for længere perioder havde undladt at lade sine selskaber registrere hos Told&Skat, hvorfor han blev fundet skyldig efter tiltalen i forhold 2-4, 6 og 7.

R var i 1989 straffet med fængsel i 8 måneder, heraf 5 måneder betinget, for bedrageri.

1994 fængsel i 60 dage for hæleri med hensyn til tyveri.

1995 tillægsstraf af fængsel i 4 måneder for bedrageri.

1997 fængsel i 30 dage for dokumentfalsk.

Straffen blev fastsat til fængsel i 2 år, til dels jfr. straffelovens § 89.

3 måneder af straffen blev gjort ubetinget, jfr. straffelovens § 64. Resten af straffen blev gjort betinget af samfundstjeneste i 240 timer med en prøvetid på 1 år.

R skulle betale en tillægsbøde på 4.390.000 kr.

R blev efter påstanden frakendt retten indtil videre at drive virksomhed som revisor eller være ansat i en sådan virksomhed samt til at være stifter af eller direktør eller medlem af bestyrelsen i et selskab med begrænset ansvar.

Dommen er på 8 sider.

Indgreb i meddeleleshemmeligheden - Fredskrænkelser - Pejleudstyr

Straffelovens § 264

Landsretten tillod ikke politiet at installere elektronisk pejlingsudstyr i bil, da det modsat sagen i UfR 1996.1496V nødvendiggjorde en indtrængen i bilen, der var omfattet af straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1. Indgrebet forudsatte en lovregulering.

Ø.L. 14. afd. kære nr. S-1074-00, 3/4 2000

Byretten havde tilladt politiet at opsætte elektronisk pejlingsudstyr i personbil tilhørende T i forbindelse med efterforskning i en større tyverisag, således at politiet fra en edb-skærm kunne følge bilens bevægelser.

Resten er citat fra landsrettens kendelse:

"I modsætning til den i Ugeskrift for Retsvæsen 1996 side 1496 gengivne kendelse fra Vestre Landsret nødvendiggør anbringelsen af pejlingsudstyret i denne sag en indtrængen i bilen og en bortfjernelse af denne for at installere pejlingsudstyret i bilens indre. Et sådant indgreb realiserer en overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1, og udgør derfor et straffeprocessuelt tvangsindgreb.

Citatet i den påkærede kendelse af Justitsministeriets bemærkninger til det den 8. oktober 1998 fremsatte lovforslag nr. L 41 til ændring af retsplejeloven (beslaglæggelse,

Landsforeningens Meddelelse 41/2000

edition, fotoforevisning, konfrontation, efterlysning og observation samt prøvesagsordning for advokater m.v.) (bemærkningerne side 12, afsnit 1.4) fortsætter således:

"På den baggrund finder Justitsministeriet ikke anledning til at foreslå en lovregulering af politiets anvendelse af pejling.

Det bemærkes, at Vestre Landsret den 16. september 1996 har afsagt en kendelse om pejling (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1996, s. 1496) ..."

Bemærkningerne om den manglende anledning til at foreslå en lovregulering må naturligt forstås som sigtende til den i Vestre Landsrets kendelse omhandlede situation, hvor monteringen af pejlingsudstyret skete uden på den mistænkte bil, og derfor ikke møntet på det foreliggende indgreb, der heller ikke findes at være omfattet af retsplejelovens § 791 a, stk. 3.

Herefter er spørgsmålet, om indgrebet desuagtet bør anses for tilladeligt. Ved afgørelsen heraf tager landsretten udgangspunkt i bemærkningerne til ovennævnte lovforslag, hvor det, jf. side 11, højre spalte, næstsidste afsnit, hedder:

"Udvalget understreger, at selv efter en gennemførelse af dette lovforslag vil spørgsmålet om tilladeligheden af andre efterforskningskridt, som måtte opfylde definitionen på et straffeprocessuelt tvangsindgreb, ikke kunne afgøres alene på grundlag af en modsætningslutning fra de lovhjemlede indgreb. Udvalget finder dog, at den så vidt muligt fuldstændige lovregulering af de straffeprocessuelle tvangsindgreb, som er tilsigtet med udvalgets forslag, tillige vil få den betydning, at kravene til tilladeligheden af også enkeltstående anvendelser af andre straffeprocessuelle tvangsindgreb skærpes, ligesom en mere almindelig anvendelse af nye straffeprocessuelle tvangsindgreb må forudsætte en kommende lovregulering af disse."

Landsretten finder, at anbringelse af pejlingsudstyr efter indtrængen i en bil fremtræder som et nyt straffeprocessuelt tvangsindgreb, der må antages at kunne få almindelig anvendelse, og som derfor bør forudsætte en lovregulering.

Landsretten finder derfor, at det omhandlede indgreb ikke bør tillades.

T h i b e s t e m m e s:

Den påkærede kendelse ændres, således at det begærede indgreb ikke tillades."

Skyldnersvig - Selskabstømning - Anklageskrifter - Sælgere - Frifindelse

Straffelovens § 283, Retsplejelovens § 833, stk. 2

Skattetænkning er ikke ensbetydende med forsæt til skyldnersvig. Sælger, der selv var statsautoriseret revisor, og dennes revisor frifundet for at have solgt selskab med stor latent skattebyrde til kendt selskabstømmer. Anklageskriftet tillodes ikke ændret mod forsvarerens protest midt inde i domsforhandlingen.

Københavns Byrets 31. afd. nr. 3417/99, 29/2 2000

Ved anklageskrift af 10/2 1999 var der rejst tiltale mod A og B for henholdsvis skyldnersvig af særlig grov beskaffenhed, jfr. straffelovens § 286, stk. 2, jfr. § 283, stk. 1, nr. 1 og 3, og for B medvirken hertil, ved i september **1992** (udhævet her) i forening og efter forudgående aftale med bl.a. F som køber, hvis sag behandles særskilt (og som omfatter køb af mange selskaber, ER), ved forstikkelse eller på anden lignende måde at have unddraget de likvide midler, 962.846 kr. i Aggershvile Invest ApS, hvori A var direktør, og B var revisor, fra at tjene selskabets kreditorer eller nogen enkelt af disse til fyldestgørelse, hvorved de påførte det offentlige, der havde krav på indbetaling af selskabsskatter på i alt 6.064.013 kr., et tilsvarende formuetab eller en nærliggende risiko herfor under nærmere omstændigheder.

(Det fremgik af det følgende, at A via et moderselskab Capex A/S skulle have solgt anparterne til et af F domineret selskab for en købesum på 174.524 kr. B rådgav som revisor. Købesummen blev berigtiget, ved at selskabets likvide midler blev overført til F's bank, der samtidig overførte købesummen til sælgers bank.

Herefter var det solgte selskab uden midler, og moderselskabet, der havde ejet det solgte selskab, fri for sine forpligtelser til at betale gælden, idet den tidligere etablerede sambeskatning mellem moder- og datterselskab bortfaldt.)

De tiltalte nægtede sig skyldige. **Principalt** påstod de sagen afvist, idet der fra anklagemyndighedens side forelå en bindende påtalebegrænsning, da de tiltalte med føje måtte gå ud fra, at der hverken ville blive rejst sigtelse eller tiltale mod dem.

Subsidiært frifindelse ud fra forvaltningsretlige lighedssætninger.

Landsforeningens Meddelelse 42/2000

Mere subsidiært frifindelse, fordi beskrivelsen i anklageskriftet ikke stemte overens med de faktiske forhold, og såfremt dette var tilfældet, frifindelse på grund af manglende forsæt.

En række advokater og tidligere advokat F samt nogle revisorer afgav vidneforklaring, der kun er gengivet i retsbogen. De tiltalte var ikke tidligere straffet.

Byrettens præmisser er gengivet side 3-7 i dommen og gengives - bortset fra navne - in extenso på grund af den offentlige interesse, der tidligere har været om sælgersiden i selskabstømmersager:

"Til de tiltaltes påstand om frifindelse p.g.a. berettiget forventning om manglende tiltale og lighedsgrundsætninger, bemærkes, at de tiltalte bl.a. under efterforskningen af sagerne mod F er afhørt med sigtedes rettigheder, om end formen og sigtelsen har været noget upræcis. De udtalelser, der gennem 90'erne er blevet fremsat af ikke mindst højtstående politimænd om efterforskningen, kan vel i form og indhold diskuteres, men vedrører ikke den konkrete sag. De tiltalte har derfor ikke med rimelighed kunnet forvente aldrig at blive sigtet eller senere tiltalt for noget.

Selskabstømmerkomplekset har været et overordentlig stort sagskompleks og fokus i politiets efterforskning og tiltalerejsning har naturligt været rettet mod købersiden. Da straf for skyldnersvig forudsætter forsæt, finder retten det ikke urimeligt, at efterforskningen og efterfølgende sigtelser og tiltalerejsning på sælgersiden primært har været rettet mod de sager, der har omfattet egentlige eksperter. Af samme grund har retten ingen bemærkninger til, at anklagemyndigheden i denne sag har koncentreret tiltalerejsningen til to statsautoriserede revisorer.

Retten bemærker, at den latente skat, der skulle elimineres, var på ca. 6 mill. kr. Det var den, der var udgangspunktet for handlen den 7. september 1992, og den der lå bag bestyrelsens og direktionens overvejelser om mulige metoder til skatteeliminering. At skattevæsenet senere tilsidesatte det leasingarrangement, der var en forudsætning for den latente skattegæld, ændrer ikke på den vurdering, der må lægges til grund for, at der på gerningstidspunktet var en risiko for et formuetab. Retten finder derfor, at det er korrekt, at der i udgangspunktet er rejst tiltale for grov skyldnersvig.

Der foreligger to anklageskrifter af henholdsvis 10. februar 1999 og 4. januar 2000. Forsvaret har protesteret mod det nye anklageskrift, idet det indeholder væsentlige

Mere subsidiært frifindelse, da forholdet var omfattet af straffelovens § 285, stk. 1 og dermed forældet.

ændringer, der tillige er kriminaliseret.

Forsvaret har under domsforhandlingen påstået, at centrale dele af anklageskriftet af 10. februar 1999 fraviger de faktiske forhold, og at de tiltalte af den grund bør frifindes.

Retten må efter bevisførelsen konstatere, at der hverken af F, statsautoriseret revisor R, af andre vidner eller af de tiltalte er afgivet forklaringer, der på nogen måde indicerer eller underbygger, at de tiltalte den 7. september 1992 disponerede i forening med F respektive havde en forudgående aftale med advokat F om, at kreditorerne skulle unddrages selskabets midler. Der er heller ikke ført andet bevis, der kunne underbygge en sådan formodning.

Til forswarets påstand om, at der ikke er ført bevis for, at det offentlige blev påført et formuetab eller en risiko for tab på 6 mill. kr. bemærker retten, at de tiltalte den 7. september 1992 og på bestyrelsesmøderne forud for salget opererede med et sådant skattekrav. Det var det, der skulle elimineres ved handlen med F eller gennem en anden skattekonstruktion. Det er forholdene, således som de tegnede sig på gernings-tidspunktet den 7. september 1992, der skal indgå i rettens vurdering og ikke efterfølgende omstændigheder.

Der stod en enig bestyrelse bag beslutningen om salg af Aggershvile ApS, og selve aftalen blev underskrevet af såvel A som hans hustru og eneste medejer A¹. Beskrivelsen i anklageskriftet er muligt upræcis, men trods alt dækkende og fritager ikke i sig selv A for et eventuelt ansvar.

Anklagemyndigheden har under domsforhandlingen den 3. januar 2000 oplyst, at den er enig i et af tiltalte A udarbejdet notat om pengestrømmene i forbindelse med salget af Aggershvile ApS. Anklagemyndigheden har den 4. januar 2000 ved fremlæggelsen af et nyt anklageskrift erkendt, at beskrivelsen af pengestrømmene i anklageskriftet af 10. februar 1999 er forkert. Ved den skete indrømmelse fra anklagemyndighedens side lægges det til grund, at salget ikke er sket ved nettoafregning.

Retten bemærker om sætningen "herefter var Aggershvile Invest uden midler og ude af stand til helt eller delvist at indfri skattegælden", at den disposition, der sigtes til, blev foretaget af F på et tidspunkt, efter at Capex A/S havde solgt Aggershvile ApS. Anklagemyndigheden har ikke ført bevis for, at der skete andet og mere med midlerne i Aggershvile ApS, end at en kontantbeholdning blev udskiftet med et tilsvarende tilgodehavende i Selskabet af 18. marts 1992 ApS (F's selskab, ER). Der er nok så væsentligt ikke ført bevis for, at nogen af de tiltalte skulle være vidende om F's efterfølgende dispositioner.

Retten må efter bevisførelsen lægge til grund, at bemærkningen i anklageskriftet om, at "samtidig frigjordes Capex A/S for sin forpligtelse til at betale gælden, idet den tidligere etablerede sambeskatning mellem Capex A/S og Aggershvile ApS bortfaldt", er urigtig. Tværtimod må det efter bevisførelsen lægges til grund, at sambeskatningen mellem moderselskabet og det tidligere datterselskab først endelig ville bortfalde tidligst efter den 30. april 1993. Dette faktum understreges vel også af, at tiltalte A fortsatte i datterselskabets bestyrelse.

Retten finder ikke, at anklagemyndigheden har ført bevis for påstanden om, at Capex A/S ved det passerede opnåede en uberettiget vinding på 174.524 og Finansierings-selskabet (F's selskab, ER) en tilsvarende vinding på 788.322 kr. Retten finder, at det tværtimod efter bevisførelsen må lægges til grund, at dispositionerne skete hver for sig og uden forudgående aftale eller indforståelse med F.

Den 4. januar 2000 har anklagemyndigheden fremlagt et anklageskrift, hvor den faktiske beskrivelse af pengestrømmene den 7. september og 10. september er ændret. Forsvaret har protesteret mod dette anklageskrift, idet der er tale om en ikke ubetydelig ændring af gerningsindholdet, der samtidig kriminaliseres.

Retten er enig med forsvaret i, at de foretagne rettelser i anklageskriftet må karakteriseres som egentlige ændringer, som ligger uden for de berigtigelser, der kan foretages indenfor rammerne af retsplejelovens § 833, stk. 2, og da forsvaret har protesteret mod det skete, fremmes anklageskriftet ikke.

Retten vil dog ikke undlade at bemærke, at der fortsat med den ændrede beskrivelse er tale om to i realiteten uafhængige dispositioner, og at anklagemyndigheden fortsat ikke har ført bevis for selvfinansiering.

Retten finder herefter, at store dele af anklageskriftets objektive beskrivelse om skyldnersvig ikke er bevist.

Retten finder heller ikke, at anklagemyndigheden har ført bevis for de tiltaltes forsæt.

Retten lægger efter bevisførelsen til grund, at bestyrelsen og direktionen i Capex A/S i udgangspunktet opererede med 5 muligheder for at eliminere den latente skat. Der valgtes efter råd fra tiltalte B den nemmeste og hurtigste løsning, nemlig salg af Aggershvile ApS som overskudsselskab.

Retten lægger efter bevisførelsen til grund, at salget af overskudsselskabet alene havde til formål at undgå betaling af skat. Salget havde således ikke karakter af en sæd-

vanlig forretningsmæssig disposition. Retten finder imidlertid ikke, at der er ført bevis for, at de tiltalte i deres overvejelser om skatteeliminering har haft forsæt til skyldnersvig. Efter bevisførelsen må det tværtimod lægges til grund, at skatteelimineringen ville blive stort set den samme, uanset hvilken af de 5 modeller, man fulgte. Den beskrivelse vidnerne (..advokat C og D..) har givet om det passerede sammenholdt med rettens eget indtryk af de tiltalte, giver heller ikke belæg for at antage, at de tiltalte - hvoraf den ene var rådgiver uden økonomisk interesse i salget - overvejede løsninger, som man ikke troede var lovmedholdelige. De tiltaltes mulige kendskab til køberen af Aggershvile ApS er centralt for denne vurdering.

F var i 1992 bestallingshavende advokat, og det må lægges til grund, at ingen dengang havde noget negativt at sige om ham. Tiltalte A havde spurgt advokat C, som ikke kendte F - ej heller for noget negativt, og tiltalte B, der gennem sit selskab (..revisionsfirma..) havde adgang til "advokatrygter" havde intet ufordelagtigt hørt. Tiltalte B havde også spurgt i F's bankforbindelse, Bikuben, hvor man havde sagt god for ham.

Hertil kommer, at tiltalte gennem B havde handlet med F tidligere, og at denne handel var forløbet problemfrit - også efterfølgende.

Endvidere havde ingen af de øvrige rådgivere betænkeligheder ved arrangementet. Hverken advokat C eller advokat D, der dog begge var uden erfaring i denne type handler, havde anfægtelser.

Det må endelig lægges til grund, at de tiltalte ikke var bekendt med F's planer, bortset fra at han ville videreføre driften af Aggershvile ApS. Retten bemærker i den forbindelse, at det ikke findes, at de tiltalte ved deres manglende undersøgelse af F's hensigter har handlet med forsæt til skyldnersvig.

Samlet finder en enig domsmandsret ikke, at der fra anklagemyndigheden er ført bevis for, at de tiltalte havde forsæt til skyldnersvig.

De tiltalte frifindes derfor for den rejste tiltale.

Det offentlige betaler sagens omkostninger."

Anklagemyndigheden har over for offentligheden meddelt, at sagen ikke vil blive anket.

Forsvareren for A har i en pressemeddelelse af 29/2 2000 bl.a. bemærket, at A både i 1996, 1998 og marts 1999 over for politiet havde afgivet forklaring/redegørelse om pengestrømmene i selskaberne, ligesom man ved domsforhandlingens start på ny henledte anklagemyndighedens opmærksomhed på det passerede, hvilket imidlertid efter det oplyste ikke gav anledning til nogen reaktion, før anklageskriftet søgtes ændret primo januar 2000, da man nu var enig i det af A udarbejdede notat.

Erstatning - Godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2 - Faredelikt - Behandlingsdom

Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, straffelovens § 69 og § 252

Ikke tortgodtgørelse til A, der var udsat for at få presset et afkortet dobbeltløbet haglgevær mod halsen. A pressede eller slog til geværet, hvorpå geværet afgav et skud, der ramte i loftet.

Retten i Aalborg, SS 9900336-7, 31/8 1999

T på 33 år var tiltalt for en række tyverier o. lign. og i forhold 12 straffelovens § 252 ved af grov kådhed eller på lignende hensynsløs måde på en bodega at have presset et afkortet dobbeltløbet haglgevær, side by side mod halsen af A, som imidlertid pressede eller slog til geværet, hvorpå geværet afgav et skud, der ramte i loftet, alt hvorved tiltalte udsatte A's liv eller førlighed for nærliggende fare.

I forhold 13 straffelovens § 266 - trusler - ved som foran under forhold 12 beskrevet at presse haglgeværet mod halsen af A og med ordene: "Du er færdig, jeg slår dig ihjel, forsvind, fordi du har generet min familie" hos A at have fremkaldt alvorlig frygt for dennes liv.

Derudover våbenloven og et yderligere forhold af trusler efter § 266 i forbindelse med et røveri på en tankstation, hvor T dog ikke medbragte våben, men holdt en pegefinder under jakken.

T nægtede sig skyldig bl.a. i forhold 12 og 13. Der var påstand om behandling i psykiatrisk sygehus (mentalerklæringens konklusion er ikke gengivet i dommen).

Landsforeningens Meddelelse 43 /2000

Retten fandt T skyldig i forhold 12 og 13, han erkendte røveriet, og T blev som påstået henført under straffelovens § 69 og idømt en behandlingsdom med længstetid ikke over 1 år.

A havde påstået svie og smerte med 1.000 kr. og godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2 med 10.000 kr.

Retten tog påstanden om svie og smerte til følge, "hvorimod der ikke findes tilstrækkeligt grundlag ifølge den foreliggende retspraksis for at tage påstanden om godtgørelse for tort til følge."

Tekstbehandlingens velsignelser

Fra en autentisk ankemeddelelse af 3/4 2000:

"... Ved dom afsagt den 24. februar 2000 af kriminalretten i X under medvirken af domsmænd er det af
E (navn og data)

fremstillede erstatningskrav for uberettiget anholdelse ikke taget til følge.

Denne dom er af den pågældende ved domsafsigelsen påanket til frifindelse og indbringes af anklagemyndigheden til stadfæstelse.

I henhold hertil sættes den pågældende under tiltale ved Østre Landsret til straf i overensstemmelse med det i byretten fremlagte anklageskrift...."